

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra O.T.

Citation: Andersen, H. C.: "O.T.", i Andersen, H. C.: *O.T.*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 78. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen04val-shoot-idm140137150648144/facsimile.pdf> (tilgået 10. maj 2021)

Anvendt udgave: O.T.

ikke glemme sin egen Have, ikke glemme at opelske, hvad vi have vundet af det, ikke høre op at leve for de Levende! jeg savner, som I, det stolte Træ, der frydede min Sjæl og mit Hjerte, men jeg veed, det er plantet om i en bedre Have, hvor Christus er Urtegaardsmanden!»

Præstens Indbydelse, at blive hos ham under Besøget i Hjemmet, afsløg *Otto*. Sit eget lille Kammer i Sørgehuset vilde han alt indtage denne Nat; ogsaa *Rosalie* vilde tilbage.

«Vi have meget at tale sammen,» sagde Præsten og lagde sin Haand paa *Ottos* Skulder. «Næste Sommer trykke I neppe min Haand, den trykkes vel af Gronsværen!»

«Jeg kommer her i Morgen!» sagde *Otto* og kørte med den gamle *Rosalie* tilbage til Hjemmet.

Tjenesteryndet kyssede den unge Herre paa Haanden og Kjolen; han vilde forhindre det, den gamle Pige græd. *Otto* traadte ind i Stuen; her havde Liget staaet, derfor vare flere af Meublerne tagne bort, og Tomheden blev mere gribende. De lange hvide Sørgegardiener flagrede i Blæsten fra de aabne Vinduer. *Rosalie* førte ham ved Haanden ind i det lille Sovekammer, hvor Bedstefaderen var død; her stod Alt endnu, som før, det store Bogskab med Glaslørene for, hvorinde den sandelige Skat gjemtes; Wieland og Fielding, Millots Verdenhistorie, og von der Hagens Narrenbuch, rangerede her øverst, de havde været den gamle Herres meest læste Bøger. Men der var ogsaa *Ottos* første Sjæleføde, Albertus Julius, den engelske Spectator og Ewalds Skrifter. Paa Væggen hang Piber, Pistoler og en stor gammel Sabel, Bedstefaderen engang havde baaret. Paa Bordet, under Speilet, stod et Timeglas; det var udrundet. *Rosalie* pegede paa Sengen. «Der døde han, mellem 6 og 7 om Aftenen. Han var kun tre Dage syg; de to sidste vare med vilde Feberphantasier! han reiste sig i Sengen og rystede Stolperne; jeg maatte lade to stærke Karle vaage hos ham. »Til Hest! til Hest!» sagde han, »Kanonerne fremad!» det var Krig og Slag, hans Hjerne drømte om. Ogsaa Deres salig Fader talte han om! haardt og bittert! hvert Ord var et Knivshug; han var, som i Livet, haard imod ham!»

«Og Karlene kunde forstaae hans Tale?» spurgte *Otto* med rynket Bryn.

«Nei, det var mørke Ord for den Uindviiede, og havde der været Mening i, de havde troet, det var af Sygdommen han talte. »Der staaer Moderen med de to Børn! den ene skal hugge ind i Flankerne,

bringe mig Ære og Glæde. Moder og Datter kjender jeg ikke! det var Alt, hvad jeg hørte ham sige om Dem, Deres Moder og Søster. Tredie Dags Middag var Feberen forbi; den stærke mørke Mand var svag og mild som et Barn; jeg sad ved hans Seng. Havde jeg dog *Otto* her, sagde han; jeg har været haardt angrebet, *Rosalie*, men nu er jeg meget bedre, jeg vil sove, det styrker! Saa smilte han til mig og lukkede Øinene. Han lae ganske stille; jeg læste min Bøn, gik sagte, for ikke at vække ham, han lae endnu uforandret, da jeg kom tilbage. Jeg sad lidt ved Siden, hans Hænder lae uden for Dynen, jeg rørte ved dem, de vare iskolde; da blev jeg forskrækket, jeg berørte hans Pande og Ansigt. Han var død! død uden et Krampetræk!»

Længe talte de endnu sammen om den Afdøde; først mod Midnat steg *Otto* op ad den smalle Trappe til det lille Qvistværelse, hvor han som Barn og Dreng havde sovet. Alt stod her som for et Aar siden, kun i en mere pyntelig Orden. Paa Væggen hang den sortmalede Skive, hvor han engang havde rammet tæet ved Centrum. Skøiterne lae paa Kommoden ved Siden af den nikkende Gibsdukke. Den lange Reise, den rystende Overraskelse ved Hjemkomsten, havde stærkt angrebet ham; han aabnede Vinduet, en stor hvid Sandbakke, tæet uden for, stod som en Muur foran og borttog al Udsigt. Hvorofte havde han ikke, som Barn, i de ved Regnen fremkomne Furer i Sandet og ved de løsevne Stykker, dannet sig Billeder, Byer, Taarne og hele vandrende Armeer; nu var det kun en hvid Muur, der mindede om Liggelæde. En lille Strimmel af den blaa Himmel var synlig imellem Huset og Skrænten af Bakken. Aldrig havde *Otto* endnu følt, aldrig tænkt over det at staa ene i Verden, det at Ingen ved Blodets Baand maatte elske ham.

»Ene, som i denne tause Nat, staaer jeg i Verden. I den store Menneskevrimmel er jeg dog ene! kun eet Væsen kan jeg kalde mit! kun Een kan jeg, som Broder, trykke til mit Hjerte og jeg gyser for Mødet, velsigner Tanken: var hun død! – Fader! Du styrkede eet Væsen og gjorde tre ulykkelige. Jeg har aldrig elsket Dig! der voxte Bitterhed i mit Bryst, da jeg lærte at kjende Dig! Moder! dine Træk er døde af min Erindring, Dig skarter jeg! Du var Kjærlighed, Du offrede Livet, meer end Livet for den! bed for mig hos din Gud! bed for mig, I Døde! dersom der er en Udødelighed, dersom ikke Kjødet kun gjenfødes i Græs og Orme, Sjælen taber sig i Luftens Strømme. Vi skulle være uvidende derom, evigt skulle vi sove. Evtigt!» *Otto* knugede